

In Memoriam
Janne Mikael Henttunen
(1975-2010)

Kasarillinen kyneleitä

Tutustuimme Ivalolaiseen kalastaja Janne Henttuseen Lapissa loppukesällä 2005. Teimme kenttätöitä Inarjärven keski- ja pohjoisosissa, arkeisella Kuolan krationilla, granuliittikaaren tuolla puolen. Liikuimme veneellä saarelta toiselle kartoitellen TTG-granitoideja ja amfiboliitteja. Pidimme telttaleiriä järven keskivaiheilla Kärppäsaressa. Jannen kalastustukikohta sijaitsi puolentoista kilometrin päässä Koutukinsaareissa.

Janne oli kertonut myöhemmin ensitapaamisestamme näin: ”Ne oli ne geolokit asustanu tuossa Kärppäsaareissa leirissä jo nelisen viikkoa. Katottiin aina Kasarilta verkoilta tullessa, että mitä porukkaa, viikko toisensa jälkeen tulistelevat samalla paikkaa. Erään kerran iltohämärissä päätettiin sitten, että pyydetäänpä rantautumislupa ja mennään tutustumaan. Pistin otsalampun vilkkumaan lähestymisvaloksi, ajoin leirin eteen ja tiedustin, että Henttunen, Inarin ammattikalastaja, saako rantautua?”

Lupahan toki tuli ja ilta vierähti rattoisasti tervasten loimussa tarinoidessa. Jo ensikäynnillä leirimme sai Jannelta nimen ”geolookipuisto”. Seuraavan kerran tavatessamme oli syntynyt jo samanniminen laulukin. Näin sai alkunsa hieno ystävyys, joka vuosien mittaan johti myös yhteisiin työkuvioihin. Järvellä liikuminenkin tuntui turvallisemmalta. Kun tummat pilvet alkoivat kerääntyä taivaanrantaan ja aallot nousivat vaahtopäiksi, pirahti järvellä olijan kännykkä soimaan. ”Missäpä sitä ollaan?”, huolehti Janne.

Koutukin tunnelmallisessa kalastustukikohdassa ovet olivat aina avoinna ja tulija tunsi itsensä tervetulleeksi. Sauna, portaanaan amfiboliitiraitainen TTG-gneissi, lämpisi usein. Vieraat saivat tutustua ja osallistua ammattikalastuksen eri vaiheisiin Jannen opastaessa pilke silmäkulmassa. Pimeinä syysiltoina kämpän hämyssä oli aikaa pohtia myös tulevia; Jannenhan oli toiselta ammatiltaan kokki, ja erä-

maakokillehan olisi ekskursioilla tarvetta.

Niinpä sittemmin Janne matkasikin geologien kanssa Lapin kultakentillä, Kuolan niemimaalla ja Amerikan autiomaissa tullen tuuksi monelle seuramme jäsenelle.

Ensimmäisellä reissulla, Lapin kulta 140 -vaellusekskursiolla juhannuksen alla 2009, Jannen otsalamppu vilkkui Suomen Geologisen Seuran jäsenille. Tiettömien taipaleiden takana olevasta Ivalojoen Kultalan väentuvasta Janne oli loihtinut huipputaso ravintolan. Tuvan pimeässä nurkkakeittiössä, jalka kipsissä, kyynänsauva maustetelineenä Janne tuotti unohdettua gourmet-elämyksen väsyneille vaeltajille. Aamulla anivarhain rakennettuaan porukalle reppuevät Janne matkasi edeltä kumiveneellä läpi Ivalojoen jylhän kanjonin Ritakosken kultakartanolle käristämään poroa perässä vaeltavalle geologijoukolle. Janne ei työtunteja laskenut.

Kansainvälistä kiitosta Jannen ruoanlaittotaidot saivat elokuussa Eurogranites Arctic 2009 -ekskursiolla Lapissa ja Venäjällä. Kolmen ruokalajin erämaailallinen kultavaltauksella katettiin valkeille pöytäliinoille ja nautittiin porsliinilautasilta Sotajoen hulppeassa jokimaisemassa. Janne ei antanut tyylyseikoissa piiruaakaan periksi. Erityisesti Jannen armeijan kenttäkeittimellä valmistama poron sisäfilee sai kansainväliset graniittitutkijat puhkeamaan aplodeihin. Jannen kenttäkeittiön ja luovan ongelmanratkaisukyvyyn ansiosta nälkä ei yllättänyt matkalaisia ekskursion Venäjän osuudellakaan. Mansikkakakku Hiipinän tunturien juurella yllätti sensijaan Jannen huolenpitoon jo tottuneetkin.

Samana vuoden syyskuussa Janne oli mukana SGS:n USA:n ekskursiolla ja näki Las Vegasin, Death Valleyn, Yosemitein kansallispuiston, San Fransiscon, San Andreaxen siiroksen, Los Angelesin, Meteor Craterin ja Grand Canyonin. Amerikan-matkan jälkeen Janne kommentoi: ”Grand Canyonilla aloin jo tuumata, että kaikkeen sitä joutuu, kun Geolookipuistoon pyytää rantautumislupaa.” Oikeasti Janne piti reissua uskomattoman hieno-

na kokemuksena. Seuraavana kesänä Koutukissa suolattiin kaloja Death Valleynkin suolalla. Inarijärvi oli Jannelle kuitenkin se kaikkein tärkein paikka.

Tapasimme Jannen viimeisen kerran lauantaina 30. lokakuuta Pahaojan kämpällä, Lapin kultamailla, jonne olimme kokoontuneet viettämään kesäkauden päättäjäisiä. Takkatulen loimussa Janne muisteli ilolla reissujaan geologien kanssa lähettäen terveisiä kaikille tuuille.

Janne laski viimeiset verkkonsa maanantai-iltana 1. marraskuuta 2010 Inarijärvellä Kasariselän laidalla. Tuona iltana Ison Inarin tuulet kehittivät salaa voimiaan ja yllättivät kokeneen kulkijan myrskylukemiin nousseina äkillisinä puuskina. Luonnonvoimat voittivat Inarin kalastajan, jäljelle jäi kiitollisuus upeasta ystävästä ja hienoista muistoista.

Tuuli puhaltaa missä tahtoo, minne tahtoo.
Kuulet sen huminan, lähdet sen mukaan.

Kiitos Jannelle.

JAANA HALLA
PEKKA KIVIMÄKI

Jannen hyvästelivät 18.12. Ivalon kirkossa puoliso Johanna, kahdeksanvuotias Nico-poika, seitsemänvuotias Nea-tytär sekä laaja sukulaisien ja ystävien joukko.

Muistorahasto: Nordea 120135-69702

